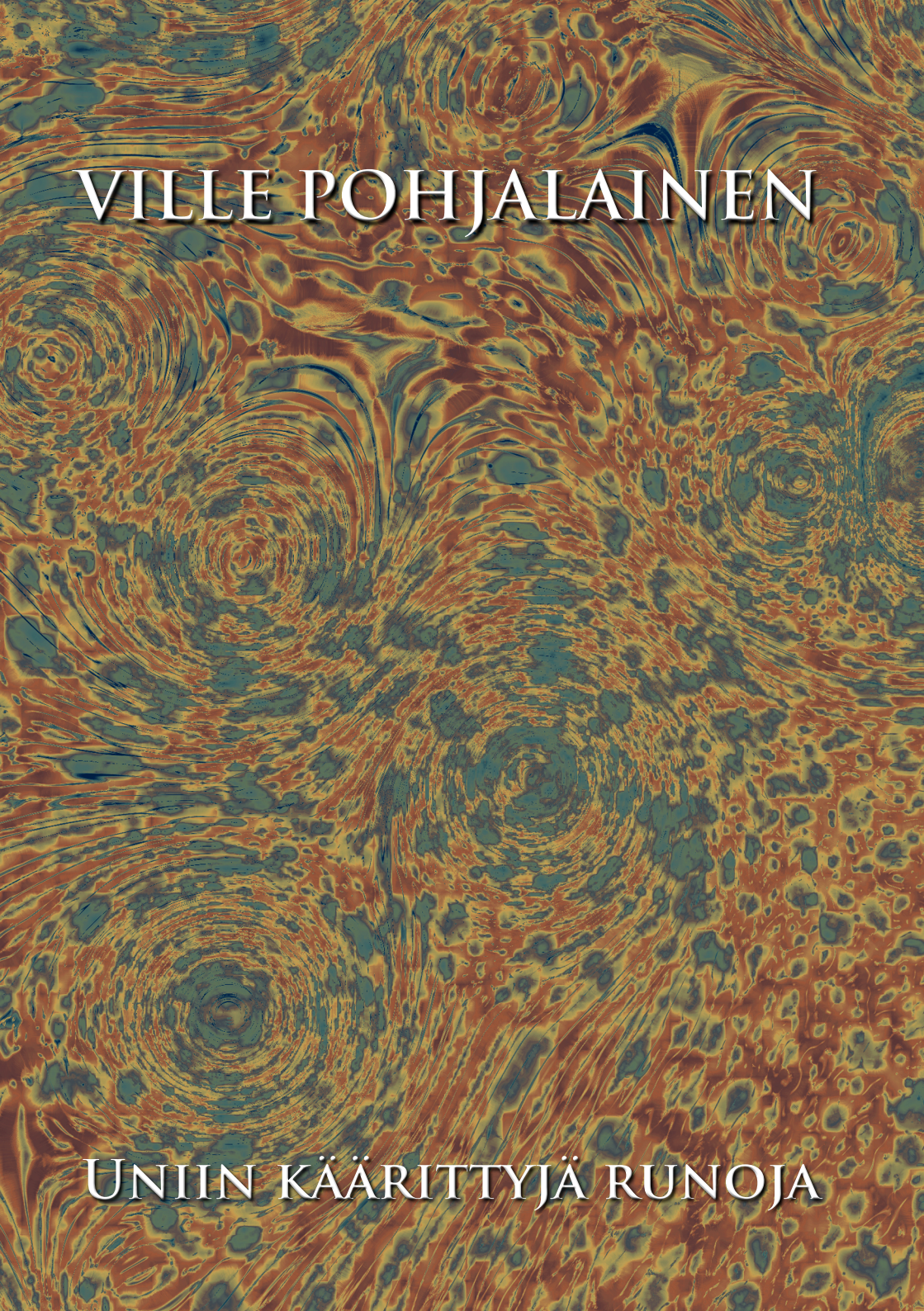

VILLE POHJALAINEN

UNIIN KÄÄRITTYJÄ RUNOJA

Ville Pohjalainen

Uniin käärittyjä runoja

© 2018 Ville Pohjalainen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0690-9

Sisällysluettelo

Raivon kuiskaus.....	7
Raivon kuiskaus (osat I-III).....	8
Tekoäly.....	30
Teollisuus.....	49
Voittaja.....	51
Raivon kuiskaus (osa IV).....	72
Unihiekkaväyliä laidalla.....	75
Kesäöiden rikkiäisenä värisevät kaiut.....	76
Tien laidalla.....	94
Houreyön siivet.....	96
Harkitsematon uni.....	100
Huulilla.....	105
Ehdotelma todellisuuden luonteen suhteen.....	109
Luovuttaa et saa!.....	116
Kahvipöydässä.....	121
Jälki.....	122
Sumukadut.....	123
Pahoittelen.....	125
Päivä.....	126
Yöllä kaupungin kasvot todistamassa varkautta.....	127
Yö piileksi silmien takana syvänteissä.....	134
Hyvä täällä on ollut.....	141
Totuus kaikesta.....	145
Syy.....	146
Taitokset.....	147
Elämästä.....	148
Uniin käärittyjä runoja.....	151
Ikuisuuden pidot.....	152
Puhuttelin.....	155

Vaivuin.....	158
Kirjeenvaihtoja tähtitaivaalla.....	162
Elokuvahetki.....	165
Yö tunnusteli painoaan.....	168
Enkelimies.....	171
Juhlapuheita.....	174
Unohdetuille runoteknologioille.....	179
Kesä.....	183
Kaiken jälkeen.....	186
Pohdin.....	188
Runoratsu.....	189
Kännisirkus.....	195
Käärme.....	198
Ruopputien laidalla.....	200
Tuulen kahinaa.....	202
Elämä näytti.....	207
Mahdottomasta.....	210
Jyrätä & Rokata!.....	213
Kuiskaus.....	216
Vinttihuone.....	217
Rock 'n roll.....	221
Tervetuloa nykyaika!.....	224
Vaaleansinisen unen vesi.....	231

Raivon kuiskaus

Raivon kuiskaus (osat I-III)

I

”maailma, vaikka olen kestänyt kaiken hiljaa ja vastaan laittamatta,
eikö tämä ole jo liikaa?”

yön tumma,
psykoottisesti sekoamisen partaalla hurjana hulmuava
aikalaisraivoviitta,
täynnä kaupungin levottoman tuoksuisia kuolaisia sykkiviä
neuroleptivärihaloja,
kuin pohjattoman syviä kuiluja, syöksykierteiden juhlittuja
maamerkkejä,
kirkkaita veriarpisia voiton merkkejä ikuisessa, pauhaavassa
taistelussa

tuntea hyvä ja paha

luissaan, ytimissään

nolouteen asti jatkettun nuoruuden viimeinen vimma,

josta pitää kiinni

pakonomaisesti kämmenet verillä ja voimattomina holtittomasti

kouristellen,

kynää kouristellen,

runopäiväkirjaa kouristellen,

salatun rakkauden tunnustusta kouristellen,

ei suostu antamaan periksi hitaalle, tahmaiselle viisaudelle,

jonka petollinen levollisuus näyttäytyy häiritsevänä

käsittämättömässä tunkkaisessa hymyilevässä

alistuneessa jumiutumisessa aurinkoiseen ajatuskehään

tuntea hyvä ja paha

repimässä, riepottelemassa

”maailma, eivätkö elefanttimiehen kömpelöt kyyneleetkään auta?
ovatko ne edes oikeita kyyneleitä?”

arkinen apatia,

jonka taannuttavan tapahtumahorisontin haluaa välttää,

tehden kaikkensa, tuntien jo imun,

taistellen ja pyristellen vastaan

koukuissa ja kierteissä kiemurrellen

tuntien torahampaat iskeytyneenä ihonsa läpi

ja keski-iän myrkyn imeytymässä hiljalleen

oli oltava olemassa paljon enemmän,

löydettävä kaiken tuhoutumisen uhalla vaaralliset vedet,

joiden takana kiehtova tutkimaton manner odotti löytäjäänsä

tuntea hyvä ja paha

jäätämässä, polttamassa

polkaistava aivomoposta isompaa vaihdetta,

kierreltävä turboruuvit täysille!

”maailma, kymmenen euroa rahaa, viisi purkkia hernekeittoa ja

pussillinen nuudeleita, en ole nähnyt yhtään ihmistä viikkoihin,

en ole poistunut sotkuisesta asunnostani, minua pelottaa,

kaadan kahvia itselleni hyvien tapojen mukaisesti oikealta,
mutta osaanko enää edes puhua?”

jotain kummallista, tummaa säteilyä virtasi vihaisesti ulos
tyytyväisyysaukosta pyörätuolifyysikon esitelmää muistellen,
karhutuopit kapakan perällä, piirtoheitinkalvot pullollaan
kännikaavoja todistamassa jatkoilla, heijastettuna
ikiopiskelijakämpän seinälle,

essentiaalinen informaatio paradoksien ratkaisemiseen leikkasi
imelää aamuöistä pilvisavua, vaikka jumittavat ajatuspajatyöläiset,
eivätkä rähinäviinamöykärit sitä saattaneet huomata,
mutta säteily virtasi aina samaan suuntaan,
jonkin synkän vastavoiman täytyi vetää sitä puoleensa,
olisi vedettävä vanha nahkarotsi niskaan,

vaellettava öiset kadut pimeyden vetovoima karttanaan!

kevyt tuulen henkäys vasten kasvoja,

kaiken takana,

kaiken lävitse,

viileän raikkaana,

tähdet valosaasteen seassa, kaiken kauneus,

jota ei voi mitata tai tarvitse arvostella,

yön hellä,

sähköinen tunne ikuisuudessa,

hengitys höyryä pakkasessa

tuntea hyvä ja paha

kutsumassa, ajamassa

rotevuutensa huipun saavuttaneet hartiat,

joilla lepäsi aivan kaikki

yhä uudelleen ja enemmän

keveydessään musertavaa

yöt olivat nousseet, vääntyneet, muuttuneet

yltyneet toinen toistaan voimakkaammiksi, utuisemmiksi

paksu tupakan savu vasten katulampun valoa

savukkeen päässä punaisena hehkuva mystisyys

kuljettaa rituaaliin, ei ajasta väliä

unohda jo kaikki aika!

synkkä shamaani velloo aaltoilevien aika-avaruuksien ja maailmojen
välillä

rumpu hakkaa monotonisesti tahdonvoiman tappavaa tahtia,
tanssien alasti ikaikaisen nuotion ympärillä muinaismetsän
uumenissa

etsien salattua tietä toisiin huuruisina höyryäviin todellisuuksiin,

etsien koko heimon pelastavaa vimmaista, visvaa pursuavaa
kauhuvisiota

”maailma, aion kantaa pienen

skitsofreenikkokorteni

kekaan!”

lisää kaasua! hanaa! urut auki!

aivomopo kaahaa alitajunnassa vapauden paratiisi nopeusmittarissa
sauhuten ohitse lapsuuden kehitystehtävien,

orastavan seksuaalisuuden, murrosiän identiteetin rakentamisen,

lennähtää yli kaikkien esteiden, puomien ja muurien,

välittämättä kieltokylteistä,

välittämättä mistään

rikkoen nopeusennätykset, rikkoen äänivallin,

rikkoen valonnopeuden kaareuttaen avaruuden,

rikkoen ja kossahduttaen paskaksi kausaliteetin

noitarummun yhä yltyvässä jylhässä jytkeessä

paukauttaen kaiken mäsäpärskeiksi

SUMUPULLOT PULLISTELEVAT HUURUA TURSUTEN,
SAVUKÄÄRÖT ISKEVÄT LÖYLYÄ
JA YÖN KUNINGATAR
ODOTTAJ JOSSAIN,
PIMEYDEN ÄRJYESSÄ YMPÄRILLÄ.

KANSITAIDE:
PETTERI "KAUSEMUS" KUUSISTO

9 789528 006909